

ועדין כמו הנסיכה כרוכית ובחורים צעירים רבים היו אוהבים אותה אילו רק העזו.

אך לצערנו אפיה של הנסיכה היה גרוע ושום דבר לא מצא חן בעיניה, ולכן האנשים הצעירים, וגם אלה לא כל כך צעירים פחדו לגשת אליה.

היא גערה מבוקר עד לילה, היא כעסה כשמישהו דיבר אליה, וגם כשאחד מאחיה ניסה להרגיע אותה, היא הכתה בו בפניו, כך שהעדיף להניח לה.

אפילו המלכה לא יכלה לאהוב את כרוכית כפי שאהבה את יתר ילדיה, והמלך נאנח לאתים קרובות, כשרק נזכר במצבי הרוח הרעים של בתו היפה.

מובן שאיש לא נהנה בחברתה והיא יושבה

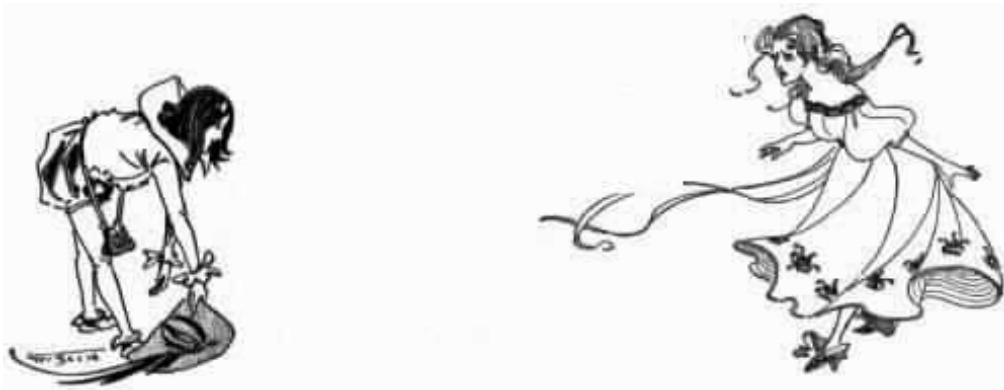

טימטום והנסיכה כרוכית

מכל בנות המונרך של מו, הנסיכה כרוכית הייתה היפה ביותר. כחול עיניה גרם לשמיים לקנא בה, ורדים החווירו מבושה כאשר ראו את סומק לחייה. שערות שלה, דמויות משי, היו בהירות יותר מקרני השמש ואוזניה דמו לשתי צדפות וורודות משפת הים.

באמת לא היה בכל ממלכת מו מישהו כה יפה

הנסיכה כרוכית ואמר בחוצפה "אני רוצה להתחתן איתך!"
"מה?" צעקה הנסיכה ברוגז רב "להתחתן איתי? לך מיד מכאן בחור חצוף, כי אחרת אכה אותך בנעל שלי."

טימטום היה מופתע ומזועזע מהתגובה הזו, אך הוא מיד הבין שהיא סובלת ממצב רוח רע במיוחד. זה לא ייאש אותו כלל, כי היא הייתה כה יפה שהחליט לא לוותר על ניסיונו להשיג אותה.

"אל תכעסי עלי, כי אני אוהב אותך" אמר כשהוא מביט באומץ בעיניה הכחולות של הנסיכה.
"אוהב אותי?" ענתה הנסיכה המופתעת "זה

ימים שלמים בחדרה, סירבה להצטרף לאחרים במשחקים ותחרויות שלהם ונעשתה מדוכדכת ורגזנית ככל שבגרה.

יום אחד הופיע בחצר המלך אדם צעיר שהביא שזיפים כבושים למונרך, המלך. שמו היה טימטום והוא חי רחוק, בא לארמון רק לעתים רחוקות ועד עכשיו לא ראה את הנסיכה כרוכית. אך כשרק הביט בעיניה הכחולות התאהב מיד ביופייה ומאחר שהיה אמיץ ומלא מרץ הלך ישר אל המלך וביקש להינשא לנסיכה.

הוד מלכותו הופתע מאוד מהבקשה המשונה הזאת ואמר לאיש הצעיר:

"ומה אומרת הנסיכה? האם היא אוהבת אותך?"

"אינני יודע" ענה טימטום "מעולם לא דיברתי איתה."

"טוב" אמר המלך, מופתע מאוד מבורות ופזיזות של הצעיר "לך ודבר עם בתי ואחר כך חזור אלי וספר מה ענתה לך."

טימטום הלך מיד לחדרה בו ישבה מדוכדכת

לא ייתכן! כולם שונאים אותי."
"הם לא שונאים אותך" ענה טימטום "הם
שונאים את מצב הרוח הרע שלך."
"אבל מצב הרוח שלי ואני הם אחד" ענתה
הנסיכה בכעס ורקעה ברגלה.
"בוודאי שלא כך זה" אמר הצעיר "כי אני
אוהב אותך, ואת מצב הרוח שלך אינני אוהב
כלל. האם אינך חושבת שתוכלי לאהוב
אותי?"

"אולי יכולתי לאהוב אותך אילו ריפאת אותי
ממצב הרוח הרע שלי, אבל הוא לא מרשה לי
לאהוב את אף אחד, ואני חושבת שאם לא
תעזוב מיד, אתן לך סטירת לחי."
כנראה לא ניתן לעזור לה, חשב טימטום, עזב
את הנסיכה והלך למסור את דבריה למלך.
"אז זה סוף המעשה" אמר המלך "כי איש לא
יכול לרפא את כרוכית ממצב רוחה הרע."
"בכל זאת אני רוצה לנסות" אמר טימטום
"ואם אצליח, תסכים שאתחתן איתה?"
"אסכים עם ברכה ואיחולי הצלחה" אמר
המלך בלבביות.

טימטום עזב את הארמון וחזר לבית הוריו,
שם חשב על הבעיה במשך שבוע ועוד יום.
אך בסוף פרק הזמן הזה לא מצא עדיין פתרון
כלשהו. אמו, שראתה כי בנה עצוב, באה
ושאלה על סיבת העצב. טימטום סיפר לה על
הנסיכה כרוכית ועל אהבתו אליה, ועל מצב
הרוח הרע שלא ניתן לרפא.
אמו ניחמה אותו ואחרי ששקלה בדעתה
אמרה "עליך ללכת לקוסמת מאאטטה ולבקש
את עזרתה. היא אישה טובה וידידה של
משפחת המלך. אני בטוחה שהיא תעזור לך
אם רק תצליח להגיע לטירה בה היא חיה."
"ואיפה הטירה הזו?" שאל טימטום, מעודד.
"רחוק בדרום, בתוך יער עבות." ענתה אמו.
"אם אמנם קיימת טירה כזו" אמר הבן
בעקשנות "בוודאי אמצא אותה, כי בלי
להינשא לכרוכית לא אהיה מאושר לעולם.
למחרת הוא יצא לדרך, מלא תקווה למצוא
את טירתה של מאאטטה ולבקש את עזרתה.
אחרי שהתקדם כברת דרך התחוללה סערת
שלגים. אבל בעמק מו סערות השלגים שונות

מאלה שאצלנו, כי השלג הוא פופ-קורן,
ובאותו היום הוא היה סמיך כל כך וירד חזק
עד שטימטום המסכן לא יכול ללכת ונאלץ
לעצור ולנוח מדי פעם. הוא גם אכל הרבה
מה"שלג" הזה שהיה שמן, מלוח וטעים מאוד.
בסוף השלג פסק ואז הוא יכול היה להתקדם
ביתר קלות וכך הגיע לגדות נהר המחטים.
המבט על הנהר כמעט וייראש אותו כי לא ידע
איך לעבור לגדה השניה. בנהר זרמו, במקום
מים, רק מחטים חדות ומבריקות.
הוא התיישב על גדת הנהר ושקל מה לעשות,
כשפתאום שמע קול חד וצורם האומר "לאן
אתה הולך, בחור?"
טימטום הביט על הארץ וראה עכביש שחור
שישב על עלה דשא והסתכל עליו בסקרנות.
"אני בדרך לקוסמת מאאטטה" אמר טימטום
"אך אינני יודע איך לעבור את נהר המחטים."
"הן באמת חדות מאוד וינקבו אותך אלף
פעמים תוך רגע" אמר העכביש "אבל אולי
אוכל לעזור לך. אבנה לך גשר שבו תוכל
לעבור בשלום, בתנאי שתעשה לי טובה

תמורת זאת."
"מה הטובה?" שאל טימטום.
"איבדתי עין אחת ואני רוצה שתבקש

מהקוסמת עין חדשה, כי
עכשיו אני רואה רק
למחצה."

"אעשה זאת ברצון"
אמר טימטום.

"טוב, אבנה את הגשר"
הבטיח העכביש "אבל
אם לא תביא לי את העין
כשתחזור, אהרוס את
הגשר ולא תוכל לחזור
הביתה לעולם."

הצעיר הסכים כי מאוד
רצה להתקדם. העכביש
זרק קור אחד מעבר
לגשר, ואחר כך עוד קור
אחד ועוד אחד עד

שנוצר גשר קורי עכביש, חזק דיו כדי
שטימטום יכול היה לעבור.

הגשר אמנם שקע והתנדנד כשהוא עבר עליו,
אך לא נקרע. אחרי שטימטום עבר, הוא הודה
שנית לעכביש והבטיח שוב להביא לו עין
חדשה. ואז הלך מהר קדימה כי אבד כבר די
זמן ליד הנהר.

אלא שלהפתעתו הוא הגיע בדרך לבקיע
עמוק באדמה, שחסם את דרכו לגמרי,
בדומה לנהר המחטים. הוא הביט פנימה,
וראה שלבקיע אין תחתית אלא הוא פתוח עד
לצד שני של כדור הארץ. הנה היה לפניו
מכשול שיכול היה לייאש את ההולך האמיץ
ביותר, וטימטום התיישב על הארץ והתחיל
לבכות מרוב אכזבה.

"למה אתה בוכה?" נשמע פתאום קול רך
באוזנו.

הוא הסב את ראשו וראה ציפור לבנה ויפה
היושבת לידו.

"אני רוצה להגיע לטירת הקוסמת מאטטה
בעניין חשוב מאוד" ענה "אך לא אוכל לעבור
את בקיע הזה."

"אוכל להעביר אותך כאן בקלות" אמרה

הציפור "ואעשה זאת ברצון אם תבטיח
לעשות לי טובה."
"מה הטובה?" שאל טימטום.
"שכחתי את השיר שלי, אחרי שכאב לי הגרון
במשך זמן רב" ענתה הציפור "ואיך שלא
אנסה, אינני מצליחה להוציא אפילו תו אחד.
אם תסכים להביא לי שיר חדש מהקוסמת,
אעביר אותך מעל הבקיע ואעשה זאת גם
כשתחזור. אך אם תגיע ללא שיר, לא אעביר
אותך שנית."

טימטום הסכים ברצון ולאחר שהתיישב על
צווארה של הציפור הועף ללא כל סכנה מעבר
לבקיע.

הוא המשיך בדרכו במשך שעה שלמה עד
שראה מרחוק יער עבות ובין העצים הציצה
הטירה של מאטטה. הוא חשב שכל הקשיים
כבר מאחוריו והתקדם עד שהגיע לקצה
היער. אך שם ראה פתאום שבצד אחד של
השביל עומד אריה גדול ופראי, המוכן לטרוף
את מי שיעבור בשביל, ובצדו השני של
השביל עומד נמר ענק, מוכן אף הוא לטרף.

היער, אלא שבדרך הגיע לחומה גבוהה של
אבן ישפה שחסמה לו את הדרך. החומה
הייתה חלקה כמו זכוכית וטימטום לא ידע איך
לעבור אותה.

הוא עמד שם וחשב איך
להתגבר על המכשול,
כשארנבת אפורה קפצה
פתאום מהשיחים ושאלה "לאן
תרצה להגיע, בחורי?"
"לטירה של הקוסמת
מאטטה" ענה טימטום.
"אולי אוכל לעזור לך" אמרה
הארנבת "אבל אני צריכה זנב
חדש כי הישן שלי השתחק
לגמרי ולא עוזר לי לקפוץ. אם
תסכים להביא לי זנב יפה
וארוך מהקוסמת, אחפור תחת
החומה ותוכל לעבור לצד שני."
"אשמח לעשות לך טובה זו תמורת כך" ענה
טימטום בלהט.

"טוב, אז נראה כמה מהר אוכל לחפור" אמרה

שני היצורים נהמו איומות ועיניהם נראו כמו
כדורי אש.

טימטום אולי היה חוזר, אילו הדבר היה
אפשרי, אך הוא זכר שבלי שיר לציפור ובלי
עינו של העכביש לא יוכל להגיע הביתה. חוץ
מזה הוא נזכר בפניה היפים של הנסיכה
כרוכית וזה הוסיף לו אומץ. הוא החליט
שעדיף לו למות מאשר להיכנע לגורל ובאומץ
רב התחיל לצעוד לתוך היער.

מיד האריה התנפל עליו מצד אחד והנמר
מצעד שני. אלא שלמזלו טימטום נתקל
בשורש בולט ונפל אפיים ארצה. האריה
והנמר שקפצו זה מול זה נפגשו באוויר,
ומאחר שכל אחד מהם חשב שתפס את
קורבנו התחילו לקרוע זה את זה לגזרים,
וכעבור רגע הם טרפו אחד את השני.

כעת הצעיר יכול היה להתקדם במהירות דרך

טימטום ניגש לדלת ודפק עליה. הדלת נפתחה מיד והצעיר מצא את עצמו בחדר מכוסה כולו ביהלומים. במרכז עמד כס-מלכות מיהלום ועליו ישבה מאטטה לבושה בשמלה לבנה, עם כתר יהלומים על ראשה ועם שרביט זהב, ועליה יהלום ענקי שנצץ כמו כדור אש. מעליה הייתה תלויה נברשת

הארנבת. היא מיד התחילה לחפור בכפותיה הקטנות ותוך זמן קצר מאוד עשתה חור גדול מספיק כדי שטימטום יוכל לעבור.

"אבל תזכור" אמרה "אם לא תביא לי זנב יפה, אסתום את החור, ולא תוכל לעבור חזרה."

"הו, אביא לך את הזנב, בטוח" אמר הצעיר ומיהר אל הטירה של מאטטה שנראתה כבר קרוב.

הטירה הייתה בנויה משיש לבן וזוהר בשמש. היא עמדה בגן מלא ורדים כחולים ומריות ורודות, עם מזרקות מתיזות זהב, יהלומים, פנינים ואבני חן שונות, שכולן נצצו בשמש, עד שעיני טימטום כאבו כשהביט עליהן.

אך הוא לא בא כדי להתפלא מיופי הטירה, אלא כדי להשיג את הנסיכה כרוכית, ולכן הוא ניגש לשער הטירה ונכנס פנימה. הוא מצא את עצמו במעבר מכוסה אם-הפנינה, עם נורות חשמל מוסתרות בתוך צדפים יפים. בקצה המעבר ראה דלת משובצת באבני חן יקרות.

הקסמים שלך ועל טוב-לבך, העזתי לבוא
לטירתך ולבקש את עזרתך, שבלעדיה לא
אוכל למלא את המשימה."
מאטטה הניע את שרביטה מעל ראשה,
וגלולת זהב נפלה לרגלי טימטום.
"הנה תשובתי לבקשתך" אמרה "אם תצליח
לגרום לנסיכה לבלוע את הגלולה, מצב רוחה
הרע יעלם והיא תאהב אותך במיוחד, כי
רפאת אותה. אך שמור את הגלולה היטב, כי
לא אוכל לתת לך אחרת.
האם יש לך עוד בקשות כלשהן?"
טימטום נזכר בארנבת, בציפור ובעכביש
וסיפר למאטטה שהבטיח להביא מתנה לכל
אחד מהם. ואז הקוסמת נתנה לו זנב ארוך
ויפה עבור הארנבת, שיר יפה בשביל הציפור
ועין חדשה לעכביש. כל אלה שם טימטום
בקופסה קטנה אדומה, אך את הגלולה עטף
בפינת ממחטו כי זו הייתה יקרה מכל היתר.
אחרי שהודה לגברת הנדיבה על עזרתה
ואחרי שנשק את ידה, שהושיטה לו, יצא
טימטום מחדר היהלומים והתחיל בדרכו

מכוסה יהלומים ובעלת מאות נורות חשמל
ואלה האירו בחוזק כזה שטימטום כמעט
התעוור, והיה צריך להגן ביד על עיניו.
אך אחרי כמה רגעים התרגל לעוצמת האור
והתקדם אל הקוסמת, נפל בפניה על
הברכיים וביקש שתסייע לו.
מאטטה הייתה אישה יפה ביותר וגם נעימה
ואדיבה. היא ענתה לצעיר בקול שנשמע כמו
פעמון כסף וביקשה שיקום וישב לידה.
טימטום הביט סביב ולא ראה כל מקום עליו
יוכל לשבת, אבל הגברת הניע את שרביטה
ומיד הופיע לידו כסא עשוי יהלום, עליו יכול
היה להתיישב בנוחיות.
"אמור לי מה רצונך?" אמרה הקוסמת בקולה
המתוק.
"אני אוהב את הנסיכה כרוכית" ענה טימטום
ללא היסוס "אך אפיה רע כל כך שהיא
מסרבת להינשא לי, אלא אם ארפא אותה
ממצב רוחה הרע, שלא רק עושה אותה
אומללה, אך גם מונע הנאה מכל מי
שבקרבתה. לכן, מאחר ששמעתי על כוח

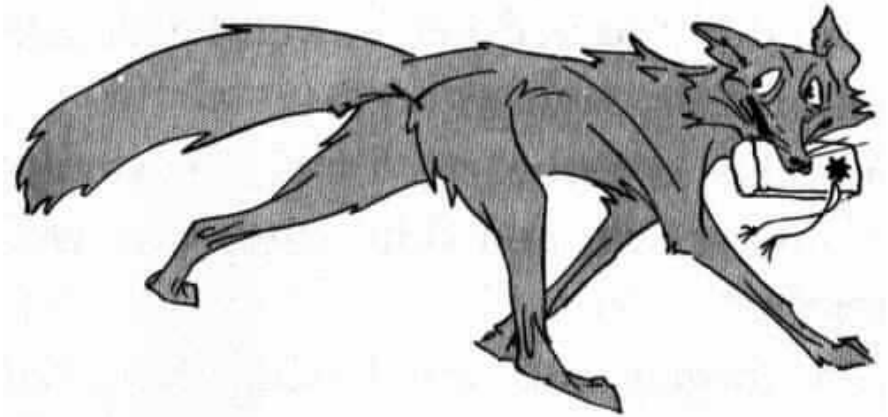

חזרה הביתה.

תוך זמן קצר הוא הגיע לחומת הישפה, אך לא מצא שם את הארנבת. הוא החליט לנוח ונשכב על הארץ כדי להמתין לה, ונרדם חזק אחרי הדרך המעייפת.

ובזמן שישן יצא מהיער שועל ערום וגילה את טימטום ישן על הארץ.

"הו! הו!" אמר השועל לעצמו "הצעיר הזה היה אצל הקוסמת ובוודאי קיבל ממנה

מתנות, אותן הוא שומר בקופסה אדומה. אגנוב את הקופסה ואראה מה יש בתוכה." ובזמן שטימטום ישן, השועל הערום הוציא בזהירות את הקופסה הקטנה מכיסו ורץ איתה ליער.

אחרי זמן מה הופיעה הארנבת והעירה את טימטום.

"איפה הזנב החדש שלי?" שאלה.

"הבאתי לך אחד נהדר" אמר הצעיר בחיוך "הוא בתוך הקופסה האדומה הזו" והתחיל לחפש את הקופסה עד שהתברר לו כי היא נגנבה.

הוא היה מיואש כל כך מאבדה הזו שאפילו הארנבת התחילה לרחם עליו.

"עכשיו לא אוכל לעולם לחזור הביתה" הוא התאנח "כי כל המתנות שקיבלתי ממאטטה נאבדו לתמיד."

"אין דבר" אמרה הארנבת "אסכים שתעבור תחת החומה גם בלי שתתן לי את הזנב, כי בעצם אני יכולה לחיות עוד קצת עם הזנב הקצרצר שלי. הרי אף פעם לא היה לי אחר. אך תיזהר כשתבוא לציפור הלבנה ולעכביש השחור, כי הם לא יהיו כל כך נדיבים כמוני.

לציפור אין כלל לב ולבו של העכביש קשה כמו אבן. אבל אל תתייאש כי אם אתה אמיץ וללא פחד אולי תצליח לחזור הביתה. ואם

האם זה יוסיף לו יופי וכן. אבל באותו הזמן השיר ברח מהקופסה והרוח הביאה אותו למקום בו ישב טימטום המיואש. הוא שמע את השיר המתקרב, הוריד את כובעו ותפס את השיר בכובע, ואחר כך קרא

לציפור הלבנה והסביר שמצא את השיר. "אז אקיים את הבטחתי" אמרה הציפור "אבל קודם תן לי לבדוק האם הוא מתאים לקול שלי."

היא ניסתה אותו והוא מצאו חן בעיניה. "קצת מגוחך" אמרה "אבל יתאים למטרות שלי."

כעבור רגעים אחדים טימטום מצא את עצמו בצד שני של הבקיע, קרוב יותר לבית. אך כשהגיע לנהר המחטים מצא צרה נוספת.

לאו, אתה מוזמן לחזור הנה ולחיות איתי." כשטימטום שמע זאת, ניגב את דמעותיו והודה לארנבת. אחר כך זחל תחת החומה והמשיך בדרכו. הוא היה מעודד מכך שגלולת הזהב היא עדיין בכיסו.

כשהגיע לציפור הלבנה הסביר לה איך איבד את השיר ולא יוכל למלא את הבטחתו. הציפור כעסה מאוד ולא ניתן היה לשכנעה להעביר אותו מעל הבקיע.

"הזהרתי אותך" אמרה "שאם תחזור ללא שיר, אסרב לעזור לך."

טימטום המסכן לא ידע מה לעשות עכשיו ולכן התיישב על ספת הבקיע, ספק ידיים וניסה בכל האומץ שלו לחפש תוכנית כלשהי, ובו בזמן הציפור הלבנה הסתובבה בקרבתו

בארשת פנים קרה וחמורה.

אבל קרה שבדיוק באותו הזמן השועל הערום פתח את הקופסה האדומה כדי לראות מה יש בפנים. עין העכביש הקטנה התגלגלה בדשא ונאבדה. הזנב היפה מצא חן בעיני השועל והוא החליט להרכיב אותו לעצמו ולראות

העכביש כעס מאוד שהעין שלו אבדה, הרס את הגשר ולא היה מוכן לבנות גשר חדש. ושוב נשאר טימטום מיואש על גדת הנהר והביט בגעגועים על הגדה השניה. העכביש לא שם כלל לב עליו אלה התכרבל ונרדם והמחטים הסתכלו על טימטום בסקרנות דרך עיניי הקופים שלהן, כשזרמו לאין סוף באפיק הנהר.

אבל כעבור זמן מה עבר בקרבה עורב שראה את מבט הייאוש על פניו של הצעיר, התיישב על כתפו ושאל "מה הן צרותיך, בחורי?" טימטום סיפר את ההרפתקאות שלו לעורב הנחמד וכשהגיע לעין האבודה של העכביש ולסירוב של היצור הרשע לבנות לו גשר, קרא העורב "עין של עכביש, אמרת? יתכן שזה מה שאני מחזיק כרגע כאן."

"איפה זה?" קרא טימטום. העורב ירד מכתפו ופתח בזהירות את טופרו, ושם מונחת הייתה עין בדיוק זהה לזו שמאטטה נתנה לטימטום.

"הרי זה נהדר!" קרא טימטום בפליאה "איפה

מצאת זאת?"

"מצאתי אותה ביער, בתוך דשא, לא הרחק ממאורתו של השועל הערום. היא כל כך נוצצת ובהירה שחשבתי לקחת אותה אלי הביתה כדי שילדי ישחקו בה. אבל אני רואה שאתה זקוק לה מאוד, ואשמח להחזיר לך אותה."

טימטום הודה לעורב החמוד וקרא מיד לעכביש, כדי שיבוא לקחת את העין שלו. העכביש ניסה את העין ונוכח כי היא מתאימה לו בדיוק, ואפילו טובה מהקודמת. לכן התייחס יפה לצעיר ובנה לו גשר קורים מעל הנהר.

אחרי שהיה כבר בצדו השני של הנהר המאיים, טימטום התקדם במהירות. כשהגיע למקום בו פגש בסופת שלגים התברר לו שבינתיים הציפורים אכלו את כל הפופ-קורן, כך שיכול היה לעבור שם בקלות. בסוף הוא הגיע לארמונו של המונרך של מו וביקש לפגוש את הנסיכה כרוכית. אלא שמצב רוחה של העלמה היה גרוע במיוחד באותו היום

טימטום ליטף את ראשה וניסה לנחם אותה
באומרו "אל תבכי, אהובתי, כי מצב הרוח
הרע עזב אותך כבר ועכשיו כולם יאהבו אותך
מאוד."

והיא סירבה לראותו.
אחרי שעבר כבר מכשולים רבים כל כך, מצבי
רוח של נערה לא עצרו את טימטום, והוא
נכנס ישר לחדרה של הנסיכה, שם היא יושבה
לבדה, כי איש לא העז להיות בקרבתה.
"בוקר טוב, כרוכית היקרה" אמר בנחת
"באתי לרפא אותך ממצב הרוח הרע שלך."
"אני לא רוצה שתרפא אותי!" קראה הנסיכה
בכעס "לך מיד מכאן, אחרת ארביץ לך!"
"לא אלך עד שתבטיחי להינשא לי" אמר
טימטום בתוקף.

כרוכית התחילה לצעוק ברוגז, וזרקה עליו
נעל. טימטום התחמק מהנעל, לא שם לב על
כך, אלא הביט כל הזמן על הנסיכה. אזי
כרוכית קפצה עליו והתחילה למרוט את
שערותיו, ותוך כדי כך פערה את פיה בזעקה
גדולה. טימטום ניצל זאת והשליך את גלולת
הזהב לגרונה.

הנסיכה מיד עזבה את שערותיו ונפלה לרגליו
מתייפחת ורועדת, כשהיא מכסה את פניה
בבושה.

"האם תוכל לסלוח לי שהייתי גסה וכעסנית?"
שאלה כרוכית כשהיא מביטה עליו בעיניה
הכחולות.

"כבר סלחתי לך" ענה טימטום "כי זו לא את,
אלה מצב הרוח שלך שהיה כעסני ורוגז."
הנסיכה כרוכית ניגבה את עיניה היפות,
נשקה לטימטום והבטיחה להינשא לו. ביחד
הם הלכו עכשיו לפגוש את הזוג המלכותי.
המלך והמלכה שמחו מאוד ומיד הסכימו
לנשואים שלהם.

כעבור שבוע התקיים נשף גדול בעמק מו
וכולם שמחו מאוד, כי היה זה נשף נשואים
של טימטום והנסיכה כרוכית.